



## RESSÒ DE LA PARAULA

# Quaresma, camí de reconciliació (III). En l'horitzó reconciliats



**T**al com diem, únicament un cor lliure, cultivat en l'exercici constant del despreniment, i un cor capaç d'entregar-se totalment per amor, podrà reconciliar-se amb la vocació pròpia, assumir-la, estimar-la i seguir-la. Aquest cor s'educa en el desert. En l'absència de sorolls s'escolta la veu, i en la claredat del dia i la nit, es veu la llum. I en la soledat s'aprecia la companyia.

La duresa d'aquestes mancances, les proves de la vida, fan brollar el nostre veritable ser. És la pedagogia de Déu, que espera veure'ns fer un pas darrere l'altre, vencent el cansament, renovant un cop i un altre la generositat de la resposta confiada a la crida.

Així ens condueix Déu. Ell també està atent al que ens passa en el camí. Ens veu, per exemple, en els moments més difícils. De vegades un es veu en ple desert, desorientat, sol, esclafat pel sol, esgotat. Llavors no faria un pas més si sapigués de cert que aquest pas no porta a res. De fet, els qui moren en aquestes circumstàncies tan terribles no moren tant per esgotament, com per derrota i abandonó. Si sabés que darrere de l'horitzó hi ha vida, no hi deixaria de caminar fins al darrer alè.

L'Evangeli de sant Lluc diu clarament que Jesús va ser portat per l'Esperit al desert per a ser temptat. El desert i la temptació formen part del diàleg, de la crida i la resposta, que Déu manté amb nosaltres en el camí de la nostra salvació; és el seu estil, la seva manera de tractar-nos... i d'estimar-



nos. Jesús, com a home, hi era perquè havia de donar la resposta salvadora al Pare, és a dir, la resposta adequada a la seva crida.

Arribat un moment, el Pare, el mateix Esperit que el va portar al desert, el fa pujar a una muntanya, acompanyat per tres dels seus deixebles, per a «obrir-los l'horitzó», fer-los viure la meta a la qual són cridats. Volia infondre'ls ànim perquè no cedissin a la temptació de defallir, d'abandonar el camí. També això forma part de l'estil de tractar-nos Déu.

El somni, la il·lusió, que ens movien a emprendre un camí quaresmal de reconciliació, poden quedar obnubilats, empal·lidits, potser morts. Però de sobte, sense pretendre-ho, els deixebles es veuen embolcallats en un núvol de benestar i de pau, de goig compartit, que porta a embolcallar els presents (Mc 9,2-11). Com gaudint d'una humanitat totalment reconciliada, vinculats per una inefable

comunió, cadascun amb el seu propi rostre, però tots vivint una profunda i total intimitat.

Els deixebles amb prou feines van entendre que això que vivien en el present era una pregustació del que s'esdevindrà en el futur. Entre altres, aquest era el propòsit del Pare: que, en lloc de mirar «a dalt» o només al present, visquessin ja el que passarà a la fi del camí. Però aquest camí cal caminar-lo i, per a això, hem de tenir clar el punt final, contemplar-lo i deixar que aquesta contemplació esperoni el nostre caminar.

La crida, la vocació, en definitiva ens ve avui, però ens arriba des del futur. La vocació i tot el que desencadena, l'esperança, el moviment, la confiança, la cerca, l'esforç, la mateixa alegria, ens fa caminar. La vocació també és treball.

Així, mentre caminem, des de la mirada posada en aquest futur, podem anar discernint el que és coherent, el que «cap», o no amb aquest final de plena comunió. Discernir i actuar conseqüentment com un dels treballs més apassionants de la Quaresma.

† **Agustí Cortés Soriano**  
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.



## APUNTS PER A L'ANÀLISI

# Que no hi falti la nostra pregària!

**E**ls termòmetres assenyalen temperatures altes, gens d'acord amb les pròpies de cada estació. El planeta viu un canvi climàtic que altera les previsions, que provoca un augment de temperatura amb totes les seves conseqüències. Fa més de tres anys que no plou d'acord amb les necessitats de les persones, amb les necessitats bàsiques. El volum de pluja minva per sota del que era habitual. Les restriccions afecten la indústria, l'agricultura, la ramaderia, el consum domèstic, el turisme, el regat de jardins... i també el consum individual i familiar.

La crisi climàtica és una realitat dramàtica i angoixant. Les reserves d'aigua als embassaments estan a mínims històrics... que han fet inevitable la declaració d'emergència i unes primeres mesures restrictives que no exclouen fases més severes. Cal reduir i limitar el consum d'aigua, modernitzar les xarxes, recuperar pous, augmentar el cabdal d'aigua provinent de les depuradores i les desalinitzadores que s'ha de transportar on convingui...

L'aigua és de tots i el problema també és de tots. És per això que els bisbes catalans en una nota recent diuen: «De

diverses maneres, a cada un dels nostres bisbats, hem animat els membres de les nostres comunitats diocesanes a demanar amb perseverança el do de la pluja que tant necessita la nostra societat. Convidem tots els cristians i cristianes a intensificar aquesta petició, tant en la pregària personal com en la comunitària, confiant que el Pare del cel donarà coses bones als qui les hi demanen». «Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del cel donarà coses bones als qui les hi demanen» (Mt 7,11).

Trobar respostes reeixides demana sumar esforços, sacrificis reals compartits i assumits. És evident que es necessita una política hidrològica que esdevingui un projecte col·lectiu que demana una solidaritat generalitzada, una implicació de tothom. Com diuen els bisbes catalans en la nota esmentada: «Aquesta dificultat que ens ateny a tots, és una oportunitat per a viure més conscientment l'austeritat, el valor del sacrifici personal, la generositat i la solidaritat». Que no hi falti la nostra pregària!

**Enric Puig Jofra, SJ**

## ECO DE LA PALABRA

## Cuaresma, camino de reconciliación (III). En el horizonte reconciliados

Como decimos, únicamente un corazón libre, cultivado en el ejercicio constante del desprendimiento, y un corazón capaz de entregarse totalmente por amor, podrá reconciliarse con la vocación propia, asumirla, amarla y seguirla. Ese corazón se educa en el desierto. En la ausencia de ruidos se escucha la voz, y en la claridad del día y la noche, se ve la luz. Y en la soledad se aprecia la compañía.

La dureza de esas carencias, las pruebas de la vida, hacen brotar nuestra verdadero ser. Es la pedagogía de Dios, que espera vernos dar un paso tras otro, venciendo el cansancio, renovando una y otra vez la generosidad de la respuesta confiada a la llamada.

Así nos conduce Dios. Él también está atento a lo que nos pasa en el camino. Nos ve, por ejemplo, en los momentos más difíciles. A veces uno se ve en pleno desierto, desorientado, solo, aplastado por el sol, agotado. Entonces no daría un paso más si supiera con certeza que ese paso no conduce a nada. De hecho, quienes mueren en esas circunstancias tan terribles no mueren tanto por agotamiento, cuanto por derrota y abandono. Si supiera que detrás del horizonte hay vida no dejaría de caminar hacia él hasta el último aliento.

El Evangelio de san Lucas dice claramente que Jesús fue llevado por el Espíritu al desierto para ser tentado. El desierto y la tentación forman parte del diálogo, de la llamada y la respuesta, que Dios mantiene con nosotros en el camino de nuestra salvación; es su estilo, su manera de tratarnos... y de amarnos. Jesús, como hombre, estaba allí para dar la respuesta salvadora al Padre, es decir, la respuesta adecuada a su llamada.

Llegado un momento, el Padre, el mismo Espíritu que le llevó al desierto, le hace subir a una montaña, acompañado por tres de sus discípulos, para «abrirles el horizonte», hacerles vivir la meta a la que son llamados. Quería infundirles ánimo para que no cedieran a la tentación de desistir, de abandonar el camino. También esto forma parte del estilo de tratarnos Dios.

El sueño, la ilusión, que nos movían a emprender un camino cuaresmal de reconciliación, pueden quedar obnubilados, pàlidos, quizá muertos. Pero de golpe, sin pretenderlo, los discípulos se ven envueltos en una nube de bienestar y de paz, de gozo compartido, que lleva a envolver a los presentes (Mc 9,2-11). Como disfrutando de una humanidad totalmente reconciliada, vinculados por una inefable comunión, cada uno con su propio rostro, pero todos viviendo en una profunda y total intimidad.

Los discípulos apenas entendieron que eso que vivían en el presente era una preguistación de lo que ocurrirá en el futuro. Entre otros, este era el propósito del Padre: que, en lugar de mirar «arriba» o solo al presente, vivieran ya lo que ocurrirá al final del camino. Pero este camino hay que andarlo y para eso, hemos de tener claro el punto final, contemplarlo y dejar que esa contemplación estimule nuestro caminar.

La llamada, la vocación, en definitiva nos viene hoy, pero nos llega desde el futuro. La vocación y todo lo que desencadena, la esperanza, el movimiento, la confianza, la búsqueda, el esfuerzo, la misma alegría, nos hace caminar. La vocación también es trabajo.

Así, mientras caminamos, desde la mirada puesta en ese futuro, podremos ir discerniendo lo que es coherente, lo que «cabe», o no con ese final de plena comunión. Discernir y actuar consecuentemente como uno de los trabajos más apasionantes de la Cuaresma.

† Agustí Cortés Soriano  
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

# Montserrat recorda la Visita Espiritual del Dr. Torras i Bages en el 125è aniversari



La Sala Puig i Cadafalch del Museu de Montserrat acull, fins al 2 de juny i de manera gratuïta, l'exposició *Visitant Santa Maria*, que recorda la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat del venerable Josep Torras i Bages, que va redactar l'any 1899. El que seria pocs mesos després bisbe de Vic —la consagració va tenir lloc el 8 d'octubre del mateix any— va fer una pregària demanant a Déu, per intercessió de la Mare de Déu de Montserrat, la «total reconstrucció espiritual i temporal del poble català». Aquesta Visita, que es va resar per primera

vegada el 30 d'abril d'aquell any a la catedral de Barcelona, va ser molt ben acceptada per part dels fidels devots de la Moreneta, i és la pregària a la Mare de Déu de Montserrat més resada fins als nostres dies —inclús en el darrer pelegrinatge a Roma, del passat més d'octubre.

La mostra està comissariada pel Gmà. Josep Galobart, monjo de Montserrat i arxiver del Monestir, que ha preparat amb motiu del 125è aniversari de la composició d'aquesta Visita, també recorda els 100 anys de l'ofrena que la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de

Montserrat va fer de l'original autògraf com a exvot a la Patrona de Catalunya. La Lliga es va crear el mateix any 1899 en resposta al criteri que s'anava imposant a finals del s. XIX que una part de la societat catalana manifestava que no es podia ser catòlic i catalanista a la vegada. Aleshores, un grup de joves provinents de les Congregacions Marianes i de la Unió Catalanista, entitat catòlica i patriòtica, es van unir per tal de no cedir en cap dels dos conceptes que per a ells eren irrenunciables, com són els de «fe i país».

Cal recordar que aquesta exposició ha estat comissariada pel Gmà. Josep Galobart a partir de l'encàrrec del P. Joan M. Mayol, rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat, que pretén que sigui un complement a la conferència que impartirà durant tot aquest any a les romeries que pugui a Montserrat.

Més informació:

[www.bisbatsantfeliu.cat](http://www.bisbatsantfeliu.cat)

## I Aplec de les parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca

El diumenge 18 de febrer passat, coincidint amb el primer diumenge de Quaresma, se celebrà el I Aplec de les parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès.

Aquesta nova proposta pastoral s'emmarca en el context del sínode de l'Església universal, que ens convida a «fer camí junts», i de l'objectiu diocesà del nostre bisbat de Sant Feliu de Llobregat, que té per lema «Som cridats. Cridats a ser Poble». Es tractava, doncs, d'una convocatòria a tots els fidels de les parròquies per fer una trobada que ens ajudés a fer comunitat i sentir-nos poble de Déu que fa camí en aquest arxiprestat.

L'Aplec va tenir lloc a la parròquia de Santa Margarida i els Monjos, i va començar a les cinc de la tarda amb una benvinguda i presentació de l'acte a l'interior de l'església. Seguidament, com a activitat principal de la trobada, i coincidint amb l'inici del temps de Quaresma, hi va haver un Viacrucis pels espais exteriors, amb el Sant Crist de la parròquia dels Monjos i amb la participació dels Portants de Vilafranca, Torrelles de Foix i Sant Martí Sarroca. Cal destacar que les 14 estacions les van llegir representants de les diferents parròquies.

Després del Viacrucis, a dos quart de set de a tarda, hi va haver un refrigeri que serví per tenir un intercanvi d'opinions entre els assistents.

**I APLEC**  
de les parròquies de  
l'Arxiprestat de Vilafranca

**18 de febrer**  
(I de Quaresma)  
2024

**Parròquia**  
**Sta. Margarida**  
**i els Monjos**

**De 17h a 19h**

Ressequirem les estacions del Viacrucis  
Acabarem compartint cava i rosquilles

Parròquies de l'Arxiprestat de Vilafranca

# «Hem de revifar el do de l'Esperit i viure amb entrega i alegria el nostre ministeri»



Del 6 al 10 de febrer passat va tenir lloc, a Roma, un Congrés per a la Formació Permanent del Clergat en el qual van assistir en representació de la nostra diòcesi, Mn. Vicenç Guinot, delegat de Litúrgia, i Mn. Joan Peñafiel, vicari episcopal del Baix Llobregat. Seguidament podeu llegir l'entrevista que la nostra Delegació de Mitjans de Comunicació ha fet a Mn. Vicenç Guinot.

## Quins han estat els eixos bàsics del Congrés?

Han estat 4 eixos:

- identitat i ministeri del sacerdot en el context d'un canvi d'època i d'un canvi d'Església més sinodal i missionera;
- la necessitat d'una formació permanent integral, a nivell humà, espiritual, intel·lectual i pastoral;
- què fer per sentir-se a casa en el propi presbiteri i com potenciar la fraternitat sacerdotal;
- una renovació missionera davant els nous reptes pastorals.

## A efectes pràctics, tot el tema que s'ha tractat, tindrà una incidència en la nostra diòcesi?

En el programa de les sessions hi havia un espai de presentació de bones pràctiques, és a dir, iniciatives que s'estan duent a terme arreu de l'Església catòlica a favor dels preveres. Amb tot, penso que el congrés ha estat una mirada a la realitat dels nostres presbiteris, per obrir horitzons a la reflexió. En aquest sentit, seria un primer pas —necessari— perquè el bisbe i el seu presbiteri discernixin quins camins cal explorar per revifar el do de l'Esperit rebut en l'ordenació sacerdotal i viure amb entrega i alegria el nostre ministeri.

**El papa Francesc, en el seu discurs d'obertura, va remarcar tres punts fonamentals com són: «Viure el goig de l'Evangelí, créixer en comunitat, i un ministeri que generi Vida, tot això amarat de paciència i tendresa». Creus que aquests punts s'estan duent a terme al nostre bisbat?**

El sant Pare es va fer ressò dels temes que es van tractar en el Congrés com són la relació amb el Senyor, enfront de l'activisme, i les relacions humanes (amb el bisbe, els preveres, els laics), enfront l'individualisme. Som fills del nostre temps i les mancances de la nostra societat també ens afecten i tenim el perill de caure en la mundanitat.

A la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat també ens cal formar-nos permanentment segons la forma de ser i actuar de Jesús. Perquè només podrem ser missioners si primer som deixebles. I, certament, podem créixer en els tres aspectes:

- Una vivència més entusiasta del nostre ministeri conreant l'amistat amb el Senyor;
- Unió afectiva i efectiva amb el bisbe i els germans preveres i sentit de pertinença al poble de Déu;
- Un servei més fecund que engendra fills i filles de Déu.

**Quina és la situació actual dels preveres de la nostra diòcesi pel que fa al seu estat d'ànim, el fet de si el seu missatge arriba i «toca el cor» de la feligresia de les seves parròquies... Penses que s'haurien d'implicar més en els cursos de formació que es fan a la Casa de l'Església o als seus arxiprestats?**

Si el Dicasteri del clergat ha convocat aquesta temàtica segurament és perquè ha detectat que la formació permanent dels preveres s'ha anat reduint només a una formació acadèmica. La formació té un abast més gran. I potser hi ha una manca d'espais de descans per compartir, per a l'espiritualitat... (per recordar allò que som i per què fem el què fem!). Cal repensar algunes coses perquè la càrrega de l'estructura cada cop recau més sobre menys preveres.

Trobareu tota l'entrevista a:

[www.bisbatsantfeliu.cat](http://www.bisbatsantfeliu.cat)

## Un llibre que posa en valor les pintures i el conjunt arquitectònic de Santa Maria del Bruc



La historiadora Gemma Estrada; la doctora en història de l'art, Montserrat Pagès; en Pere Rovira del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya; i la Rosa M. Gasol de l'Oficina de Patrimoni Cultural de la Diputació de Barcelona, acaben de publicar el llibre titulat *Les pintures murals gòtiques de l'església de Santa Maria del Bruc i la seva restauració*, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

El conjunt mural gòtic de Santa Maria del Bruc, de finals del segle XIII, ha passat per múltiples processos de restauració d'ençà que el 1958 Mn. Jaume Torrent el va redescobrir. L'any 2018, gràcies a un ajut de la Diputació de Barcelona, aquesta restauració es va poder finalitzar totalment.

En aquest llibre s'hi troba una explicació en detall de qui en va ser el restaurador en cap, Vovavit Roonthiva, però també altres capítols que, des de diferents punts de vista, permetran posar en valor tant les pintures com el conjunt arquitectònic d'aquesta església que es troba a la nostra diòcesi.

## AGENDA

### Jornades quaresmals de Formació 2024:

—**Sessió 1.** «Un poble que sempre camina. Relectura del *Llibre dels Nombres*». A càrrec de Marisa Melero Gracia, biblista. Dilluns 26 de febrer, de 20.30 a 22 h, a la rectoria de Capellades.

—**Sessió 2.** «La cultura de la pau. La no-violència». A càrrec de Xavier Garí de Barbarà, Cristianisme i Justícia. Dilluns 4 de març, de 20.30 a 22 h, a la rectoria de Piera.

## LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

**26. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / SI 78 / Lc 6,36-38]. Sant Feliu de Llobregat: santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP). Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfirí (†421), bisbe de Gaza.

**27. ■ Dimarts** [Is 1,10.16-20 / SI 49 / Mt 23,1-12]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); santa Honorina, vg.

**28. ■ Dimecres** [Jr 18,18-20 / SI 30 / Mt 20,17-28]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. V), abat; sant Sarapió, mr.

**29. ■ Dijous** [Jr 17,5-8 / SI 1 / Lc 16,19-31]. Sant Germà de Dàcia Pòntica. Sant Dositheu, monjo.

**1. ■ Divendres** [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / SI 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Rossend (Salas, 907 - Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí).

**2. ■ Dissabte** [Mi 7,14-15.18-20 / SI 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Lluci,

bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

**3. ■ Diumenge vinent**, III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 20,1-17 (o bé, més breu: 20,1-3.7-8.12-17) / SI 18 / 1Co 1,22-25 / Jo 2,13-25]. Es poden llegir les lectures del cicle A: Ex 17,3-7 / SI 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jo 4,5-42 (o bé, més breu: 4,5-15.19b-26.39a.40-42)]. Sant Medir, pagès, mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

# Diumenge II de Quaresma (B)

## COMENTARI

### «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo»



**La Transfiguració (1517-1520), de Raffaello Sanzio. Pinacoteca vaticana, Ciutat del Vaticà, Roma (Itàlia)**

Trobem a les lectures d'avui dues manifestacions de Déu de signe ben diversos. En la primera, Déu demana a Abraham el sacrifici del seu propi fill, tot i que, al final es veurà que Déu no vol la mort de ningú sinó la voluntat de renunciar a tot per Déu. En la segona veiem la transfiguració de Jesús, una escena que fa exclamar a Pere: *Rabí que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies*. Però la situació canviarà ràpidament: *Immediament ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells*. La transfiguració és un tast de la Pasqua. Jesús vol que aquells deixebles que no acaben d'entendre que ell hagi d'anar a Jerusalem a morir, sàpiguen que el final de tot no és la mort, com no era la mort d'Isaac, sinó la resurrecció, la vida. Per això la transfiguració és com una anticipació de la Pasqua, de la felicitat plena. Pere (i els seus companys) no necessiten res més que continuar vivint aquella experiència tan extraordinària. Però la Pasqua suposa el Divendres sant, la mort de Jesús. Per això les paraules del Pare: *Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo*. És com dir-li a Pere que no acceptava la mort de Jesús: Pere escolta Jesús quan parla d'anar a morir; Ell és el meu Fill; ell segueix el meu camí. Per això aquella experiència de felicitat s'acaba perquè primer cal passar per la mort. Per això es troben amb *Jesús sol*, que ara es dirigeix a Jerusalem, on l'han d'acompanyar els seus deixebles. El pla de Déu sempre és de vida, de salvació. Ho diu clarament Pau: *Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot juntament amb el seu Fill? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar és el qui està a la dreta de Déu, intercedint per nosaltres*. Un cop més, mort i resurrecció van junts. El terme final és la Vida plena, la felicitat, la salvació; el camí, la creu, la mort, la capacitat de renunciar a tot, com va fer Abraham. Aquest ha de ser també el nostre camí.

Mn. Jaume Pedrós

#### ▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: «Abraham.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimes, ves-te'n al país de Morià, i allà, dalt de la muntanya que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust.»

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar i apilà la llenya. Llavors agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: «Abraham, Abraham.» Ell li respongué: «Aquí em teniu.» L'àngel li digué: «Deixa estar el noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic.» Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes en una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: «Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que t'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".»

#### ▶ Salm responsorial (115)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen a la presència del Senyor.*

#### ▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? Ell, que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill? Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

#### ▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 9,2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els duqué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: «Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.» Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

#### ▶ Lectura del libro del Gènesis (Gén 22,1-2.9a.10-13.15-18)

En aquellos días, Dios puso a prueba a Abrahán. Le dijo: «¡Abrahán!» Él respondió: «Aquí estoy». Dios dijo: «Toma a tu hijo único, al que amas, a Isaac, y vete a la tierra de Moria y ofrécelo allí en holocausto en uno de los montes que yo te indicaré». Cuando llegaron al sitio que le había dicho Dios, Abrahán levantó allí el altar y apiló la leña. Entonces Abrahán alargó la mano y tomó el cuchillo para degollar a su hijo. Pero el ángel del Señor le gritó desde el cielo: «¡Abrahán, Abrahán!». Él contestó: «Aquí estoy». El ángel le ordenó: «No alargues la mano contra el muchacho ni le hagas nada. Ahora he comprobado que temas a Dios, porque no te has reservado a tu hijo, a tu único hijo». Abrahán levantó los ojos y vio un carnero enredado por los cuernos en la maleza. Se acercó, tomó el carnero y lo ofreció en holocausto en lugar de su hijo. El ángel del Señor llamó a Abrahán por segunda vez desde el cielo y le dijo: «Juro por mí mismo, oráculo del Señor: por haber hecho esto, por no haberte reservado tu hijo, tu hijo único, te colmaré de bendiciones y multiplicaré a tus descendientes como las estrellas del cielo y como la arena de la playa. Tus descendientes conquistarán las puertas de sus enemigos. Todas las naciones de la tierra se bendecirán con tu descendencia, porque has escuchado mi voz.»

#### ▶ Salmo responsorial (115)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de los vivos.*

#### ▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,31b-34)

Hermanos: Si Dios está con nosotros, ¿quién estará contra nosotros? El que no se reservó a su propio Hijo, sino que lo entregó por todos nosotros, ¿cómo no nos dará todo con él? ¿Quién acusará a los elegidos de Dios? Dios es el que justifica. ¿Quién condenará? ¿Acaso Cristo Jesús, que murió, más todavía, resucitó y está a la derecha de Dios y que además intercede por nosotros?

#### ▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,2-10)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a Juan, subió aparte con ellos solos a un monte alto, y se transfiguró delante de ellos. Sus vestidos se volvieron de un blanco deslumbrador, como no puede dejarlos ningún batanero del mundo. Se les aparecieron Elías y Moisés, conversando con Jesús. Entonces Pedro tomó la palabra y dijo a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estamos aquí! Vamos a hacer tres tiendas, una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía qué decir, pues estaban asustados. Se formó una nube que los cubrió y salió una voz de la nube: «Este es mi Hijo, el amado; escuchadlo». De pronto, al mirar alrededor, no vieron a nadie más que a Jesús, solo con ellos. Cuando bajaban del monte, les ordenó que no contasen a nadie lo que habían visto hasta que el Hijo del hombre resucitara de entre los muertos. Esto se les quedó grabado y discutían qué quería decir aquello de resucitar de entre los muertos.